

UZASADNIENIE

M. W. został oskarżony o to, że:

I. w dniu 23 kwietnia 2013 roku w R., działając z góry powziętym zamiarem w celu osiągnięcia korzyści majątkowej doprowadził P. O. właściciela firmy (...)z/s w Z. do niekorzystnego rozporządzenia własnym mieniem w ten sposób, że będąc prezesem firmy (...) sp. z o.o. znając jej sytuację upadłości oraz fakt złożenia w dniu 15 kwietnia 2013 roku do Sądu wniosku o ogłoszenie upadłości obejmującej likwidację majątku spółki wprowadził pokrzywdzonego w błąd co do zamiaru i możliwości spłaty za usługę transportową mebli na trasie B.gm. D.- D.na U. i wyłudził od niego w/w usługę opiewającą na kwotę 2380 euro stanowiącą 9861 zł, gdyż w rzeczywistości warunków zawartej transakcji nie był w stanie dotrzymać

tj. o czyn z art. 286 § 1 kk

II. w okresie od 27 lutego do 29 lipca 2013 roku w R. będąc prezesem i osobą odpowiedzialną za podejmowanie wszystkich kluczowych decyzji w firmie (...) sp. z o.o. dokonał przywłaszczenia mienia powierzonego w postaci 6 krzeseł o symbolu (...) jasna olcha, które to w dniu 27 lutego 2013 roku zostały zwrócone do w/w firmy przez pokrzywdzoną w związku ze złożoną przez nią reklamacją, w celu usunięcia wad uniemożliwiających ich użytkowanie, powodując tym samym stratę w wysokości łącznej 1977,47 zł na szkodę E. M. (1)

tj. o czyn z art. 284 § 2 kk

Sąd Rejonowy w Radomsku wyrokiem z dnia 23 stycznia 2015r. w sprawie sygn. akt VII K 193/14: oskarżonego M. W. uznał za winnego zarzucanych mu przestępstw z punktu I i II i tak:

- 1) za czyn opisany w pkt I aktu oskarżenia na podstawie, art. 286 § 1 kk w zw z art. 33 § 2 kk wymierzył mu karę 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz karę grzywny w liczbie 50 stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki na 10,00 złotych;
- 2) za czyn opisany w pkt II aktu oskarżenia na podstawie art. 284 § 2 kk w zw z art. 33 § 2 kk wymierzył mu karę 4 miesięcy pozbawienia wolności oraz karę grzywny w liczbie 50 stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki na 10,00 złotych;
- 3) na podstawie art. 85 kk, art. 86 § 1 kk w miejsce orzeczonych jednostkowych kar pozbawienia wolności wymierzył oskarżonemu karę łączną 7 miesięcy pozbawienia wolności oraz w miejsce orzeczonych jednostkowych kar grzywny - karę łączną grzywny w liczbie 60 stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki na 10,00 złotych;
- 4) na podstawie art. 69 § 1 i 2 kk, art. 70 § 1 pkt 1 kk wykonanie orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności warunkowo zawiesił oskarżonemu ustalając okres próby na 2 (dwa) lata;
- 5) na podstawie art. 46 § 1 kk zasądził od oskarżonego na rzecz P. O. kwotę 9.861,00 złotych, a na rzecz E. M. (1) kwotę 1.977,47 złotych tytułem naprawienia szkód wyrządzonych wyżej opisanymi przestępstwami;
- 6) wymierzył oskarżonemu 300,00 złotych opłaty oraz zasądził od niego 200,00 złotych tytułem częściowego zwrotu wydatków na rzecz Skarbu Państwa, a w pozostałej części zwolnił oskarżonego od wydatków, którymi w tej części obciążył Skarb Państwa.

Powyższy wyrok zaskarżył w całości obrońca oskarżonego M. W. na jego korzyść. Apelacja wyrokowi zarzuciła błędną ocenę zebranego w sprawie materiału dowodowego i przez to błędne przyjęcie, iż dowodzi on popełnienia przez oskarżonego przestępstw oszustwa i przywłaszczenia mienia. Skarżący wskazał, iż wyrok Sądu I instancji jest nieprawidłowy, a nieprawidłowość ta wynika zarówno z błędnej oceny zebranego w sprawie materiału

dowodowego, jak też - z niedostrzeżenia przez Sąd charakteru przestępstw zarzucanych oskarżonemu. Zasadniczo Sąd uznał oskarżonego winnego przestępstwa oszustwa - bo zamówił transport w sytuacji, gdy reprezentowana przez niego spółka była w poważnych kłopotach finansowych i tydzień wcześniej zgłosiła wniosek o upadłość, a przestępstwa przywłaszczenia - bo 6 krzeseł przyjętych do reklamacji nie zostało zwróconych klientce

W konkluzji wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku w całości i uniewinnienie M. W., oraz o zasądzenie na jego rzecz zwrotu kosztów postępowania.

Na rozprawie apelacyjnej w dniu 12 maja 2015 roku obrońca oskarżonego popiera własną skargę apelacyjną i wnioski w niej zawarte. Jednocześnie oświadcza, iż dysponuje dokumentami, które wskazują, że jeszcze w marcu oskarżony M. W. starał się o udzielenie kredytu w wysokości 400 tysięcy złotych w Banku (...) i była duża szansa na udzielenie tego kredytu. Podnosi, iż tych dokumentów nie złożyli w postępowaniu sądowym licząc, iż Sąd się sam tym zainteresuje. Dodaje: w sprawie Ds.1561/13 Prokuratury Rejonowej w Radomsku powinno być zaświadczenie z Banku (...) odnośnie kredytu, nadto w tej sprawie zapadło korzystne rozstrzygnięcie dla oskarżonego M. W., ale Prokuratura wniosła skargę apelacyjną.

Prokurator wnosi o nieuwzględnienie apelacji obrońcy i utrzymanie w mocy zaskarżonego wyroku.

Sąd Okręgowy postanowił: na podstawie art.411§ 1 kpk odroczyć wydanie wyroku do dnia 19.05.2015 r. i ustalić w Sądzie Rejonowym w Radomsku sygnaturę sprawy Ds. 1561/13 Prokuratury Rejonowej w Radomsku oraz na jakim etapie przedmiotowa sprawa się znajduje.

Na rozprawie w dniu 19 maja 2015 roku z uwagi na potrzebę uzupełnienia przewodu sądowego w trybie art.452 § 2 kpk poprzez dopuszczenie dowodu z akt sprawy VI K 744/13 Sądu Rejonowego w Radomsku

Sąd Okręgowy postanowił: na podstawie art.409 kpk wznowić przewód sądowy w sprawie IV Ka 183/15 Sądu Okręgowego w Piotrkowie Trybunalskim; odroczyć rozprawę apelacyjną do dnia 17.06.2015 roku , a także na podstawie art.452§2 kpk dopuścić dowód z akt sprawy VI K 744/13 Sądu Rejonowego w Radomsku na okoliczności podniesione w skardze apelacyjnej obrońcy oskarżonego i doprecyzowane w stanowisku zaprezentowanym na rozprawie apelacyjnej w dniu 12 maja 2015 roku (k. 265 verte);

Na rozprawie 17 czerwca 2015 roku Sędzia sprawozdawca złożył ustne sprawozdanie stosownie do art. 453 § 1 k.p.k. i ujawnił akta sprawy VI K 744/13 Sądu Rejonowego w Radomsku oraz pismo obrońcy oskarżonego z dnia 18 maja 2015 roku (k. 283 – 292). W piśmie tym obrońca oskarżonego poparł swoją apelację, podnosząc, iż M. W. nie naruszył żadnych przepisów i wniósł o jego uniewinnienie.

Obrońca oskarżonego oświadcza, iż aktualnie toczy się rozpraw w Sądzie Rejonowym w Radomsku w Wydziale Cywilnym - W. przeciwko W. z art. 299 ksh. Zawarta tam opinia biegłego, potwierdza, że wniosek o ogłoszenie upadłości firmy (...) został złożony w terminie. W dacie złożenia tego wniosku spółka się kwalifikowała do prowadzenia postępowania upadłościowego.

Wobec braku wniosków w przedmiocie uzupełnienia przewodu sądowego,

Przewodniczący zamknął przewód sądowy i udzielił głosu stronom:

Obrońca oskarżonego popiera własną skargę apelacyjną i wnioski w niej zawarte oraz argumentację zaprezentowaną na rozprawie w dniu 19 maja 2015 roku.

Prokurator wnosi o nieuwzględnienie apelacji obrońcy oskarżonego i utrzymanie zaskarżonego wyroku w mocy.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja obrońcy oskarżonego M. W. jest oczywiście bezzasadna, a zarzuty w niej podniesione nie zasługują na uwzględnienie.

Wbrew stanowisku zaprezentowanemu w apelacji obrońcy oskarżonego M. W. zgromadzony materiał dowodowy i poczynione na jego podstawie ustalenia faktyczne przez sąd pierwszej instancji są prawidłowe i zgodne z całokształtem okoliczności sprawy. Skarżący zaś negując dokonaną w sposób prawidłowy przez Sąd I instancji ocenę dowodów, nie przytacza w rzeczywistości żadnych, dostatecznych argumentów, które podważałyby trafność ustaleń faktycznych, będących podstawą przedmiotowego rozstrzygnięcia, poza takim jedynie, że Sąd meriti błędnie przyjął, że zebrany w sprawie materiał dowodowy dowodzi popełnieniu przez oskarżonego zarzucanych mu czynów. Nie jest to argument dostateczny i wystarczający do obalenia ocen przeprowadzonych przez sąd merytoryczny. Dowody na jakich Sąd I instancji oparł swoje wnioski dotyczące sprawstwa oskarżonego M. W. są bowiem w swej wymowie jednoznaczne i nie budzące wątpliwości, a Sąd Okręgowy w całości tą ocenę podziela.

W pierwszej kolejności stwierdzić należy, że oskarżony M. W. w 2013 roku był Prezesem jednoosobowego Zarządu (...) Spółki z o.o. z siedzibą w R.. Faktem jest, iż złożył on wniosek o ogłoszenie upadłości spółki obejmującej likwidację majątku w dniu 15 kwietnia 2013 roku a następnie Sąd Rejonowy w Częstochowie postanowieniem z dnia 29 lipca 2013 roku sygn. VIII GU 26/13 ogłosił upadłość obejmującą likwidację majątku dłużnika (...) Sp. z o.o. Przedmiotowe postanowienie uprawomocniła się 13 sierpnia 2013 roku. Powyższe okoliczności nie były kwestionowane przez strony postępowania, jednakże są istotne.

Podkreślić bowiem należy, iż niebagatelne są w sprawie terminy poszczególnych czynności oskarżonego. Na początku kwietnia 2013 roku (jeszcze przez zleceniem transportu mebli) firma PPHU (...) s.c.A. S., M. K.z siedzibą w R.wykonała prace polegające na lakierowaniu mebli dla firmie (...) sp. z o. o.Jednakże z uwagi na trudną sytuację finansową firmy „meble R.” świadek M. K.w czasie przyjmowania zlecenia na wykonanie w/w prac, nie zgodził się na zapłatę za wykonanie usługi przelewem, lecz zażądał płatności gotówką, obawiając się, że może nie otrzymać zapłaty. Następnie pismem z dnia 15 kwietnia 2013 roku oskarżony M. W.decyduje się wystąpić z wnioskiem o ogłoszenie upadłości firmy (...). Mimo zgłoszenia upadłości i świadomości niedobrej sytuacji majątkowej firmy, co nie było także tajemnicą wśród jej pracowników (zeznania świadka R. W., E. K.), za pośrednictwem giełdy transportowej (...)drogą e-mailową zawiera umowę w dniu 23 kwietnia 2013 roku na transport mebli na teren Ukrainy do Doniecka z firmą (...)z/s w Z.. Załadunek mebli przez firmę (...)nastąpił w dniu 24 kwietnia 2014 roku i w ustalonym terminie tj. 30 kwietnia 2013 roku doszło do jego rozładunku w ustalonym miejscu na U..

W pierwszej kolejności doprecyzowania wymaga sytuacja finansowa spółki oskarżonego jeszcze przed kwietniem 2013 roku. Świadek R. W. – wieloletnia księgowa w spółce (...) - zeznała, iż obroty firmy po latach zysków stopniowo zaczęły maleć od 2010 roku. Już w sprawozdaniu finansowym za 2011 rok spółka wykazała straty. Poprawa kondycji finansowej nastąpiła w 2012 roku w związku z zamówieniami dotyczącymi imprezy sportowej Euro 2012, jednakże zbiegło się to z zakupem nieruchomości w miejscowości R. za znaczną kwotę. Na zakup zaciągnięty został kredyt inwestycyjny w kwocie 2.000.000 złotych. Świadek R. W. konsekwentnie podkreśliła, że wszystkie decyzje finansowe w spółce podejmował M. W.. Pełnomocnik oskarżonego w swoich pismach procesowych wskazywał, iż wykazane przez Sąd I instancji zadłużenia wobec takich instytucji jak ZUS czy US nie pozwala na przypisanie oskarżonemu „oszukiwanych działań”.

Wskazać należy, iż rzeczywiście na koniec miesiąca stycznia 2013 roku firma (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w R. miała zaległości względem ZUS-u na kwotę ponad 100.000,00 złotych, natomiast w stosunku do Urzędu Skarbowego w R. na koniec lutego 2013 roku kwotę ponad 20.000,00 złotych. Sąd meriti pominął jednak w pisemnym uzasadnieniu wyroku, iż oprócz powyższych zadłużeń spółka miała także inne zobowiązania o których zeznała księgowa R. W. w toku postępowania przygotowawczego. Podąła ona bowiem, że największym partnerem spółki była firma (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością, której oskarżony zlecał wykonywanie mebli. Świadek R. W. wskazała, iż pod koniec 2012 roku zadłużenie firmy (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością wystąpiło także względem firmy (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością. Zadłużenie wynosiło wtedy ok. 90.000,00 złotych. W konsekwencji tejże sytuacji obie firmy zawarły porozumienie. Spółka (...), aby zrealizować zamówienie

w spółce (...), zobowiązana została do uiszczania przy odbiorze wyprodukowanego towaru 100 % jego wartości, plus dodatkowo 50 albo 20 % wartości tego zamówienia po to, aby zniwelować stopniowo zadłużenie. W rezultacie na początku 2013 roku zadłużenie zmalało do kwoty około 50.000,00 złotych, natomiast w miesiącu marcu do ponad 30.000,00 złotych względem firmy (...) Sp. z o.o.

Zaznaczyć także należy, że firma (...) Sp. z o.o. miała zaciągnięte kredyty m.in. na zakup nieruchomości w miejscowości R.. Świadek R. W. podała, iż największe problemy finansowe tak naprawdę zaczęły się na początku 2013 roku. Bowiem oprócz zadłużenia względem (...) Sp. z o.o., firma (...) miała także zadłużenie względem innych kontrahentów, jak (...) Sp. z o.o. z siedzibą w M., (...) Sp. cywilna z siedzibą w R. czy wreszcie firmy (...) Sp. cywilnej z siedzibą w R.. Już z tych względów nie sposób zgodzić się z argumentacją zaprezentowaną przez skarżącego, iż zadłużenia względem ZUS-u czy Urzędu Skarbowego nie mają w realiach przedmiotowej sprawy żadnego znaczenia, a nadto, że Sąd I instancji nie wykazał, iż takie zadłużenie mogło mieć związek z inkryminowanym oszustwem czy przywłaszczeniem. Faktem jest, iż na początku 2013 roku nie toczyły się względem spółki oskarżonego żadne egzekucje, to jednak M. W. jako osoba, która podejmowała decyzje finansowe w spółce miał świadomość licznych zadłużeń u różnych kontrahentów, nie tylko względem instytucji państwowych. Co istotne - jak wynika z załączonych akt sprawy VI K 744/13- pierwsze postępowanie egzekucyjne zostało wszczęte w dniu 16 marca 2013 roku z wniosku (...) Sp. z o.o. (informacja od komornika k 23-25 akt sprawy VI K 744/13 Sądu Rejonowego w Radomsku)

Nie sposób także zgodzić się z zapisem w treści apelacji, iż w drugiej połowie 2013 roku spółka musiała dysponować bardzo uchwytym majątkiem, który umożliwił pokrycie kosztów postępowania upadłościowego, a co za tym idzie, miała na tyle środków by zapłacić za usługę transportową „niecałe 10.000,00 złotych”. Nasuwa się więc pytanie dlaczego oskarżony mimo wszystko doprowadził P. O. do niekorzystnego rozporządzenia własnym mieniem i nie zapłacił za wykonaną usługę, gdyż co do okoliczności, że świadek P. O. zrealizował transport mebli na Ukrainę dla oskarżonego Sąd nie miał żadnych wątpliwości, mimo tego co podnosił skarżący w apelacji. Podkreślić należy, iż w trakcie rozmów telefonicznych z P. O. oskarżony wprost mówił, że nie ma pieniędzy by zapłacić za transport. Co istotne w toku postępowania apelacyjnego skarżący wskazał, iż oskarżony chcąc polepszyć sytuację finansową firmy ubiegał się o kredyt w Banku (...) w wysokości 400.000,00 złotych i „była duża szansa na udzielenie tego kredytu”. Faktem jest, iż jak wynika z załączonych akt sprawy Sądu Rejonowego w Radomsku sygn. VI K 744/13 pod koniec roku 2012 r. i na początku 2013 r., oskarżony w imieniu spółki (...) starał się o uzyskanie dwóch kredytów w (...) - w kwocie 400 000 zł. w rachunku bieżącym oraz w kwocie ok. 200 000 zł. - na spłatę kredytu obrotowego w (...) Banku. W/w kredyty nie zostały jednak przyznane spółce (...), z uwagi na to, że klient nie dostarczył w wymaganym terminie informacji uzupełniających na temat bieżących zobowiązań. Zatem oskarżony miał świadomość, iż przedmiotowych kredytów nie otrzyma (pismo z (...) z dnia 28.05.2014 r. - k. 724 oraz pismo z (...) z dnia 06.10.2014 r. - k. 983 akt VI K 744/13). Rację ma obrońca oskarżonego, iż w obrocie gospodarczym, przyjęte jest zachowanie, iż przed przyjęciem usługi należy sprawdzić kontrahenta. Jednocześnie w skardze apelacyjnej obrońca oskarżonego wskazuje, iż spółka (...) przez 10 lat była jedną z większych w Polsce firm meblarskich, które wyposażały inne znane firmy w meble. Spółka ta przez lata cieszyła się dobrą renomą na rynku co tym bardziej, mogło wzbudzić zaufanie P. O. co do kontrahenta. Tym bardziej, iż nie wiedział on w chwili zawierania umowy na transport mebli na Ukrainę, o złożeniu przez oskarżonego wniosku o ogłoszenie upadłości.

Skarżący w skardze apelacyjnej podniósł, iż skoro spółka zapłaciła firmie PPHU (...) s.c. A. S., M. K. z siedzibą w R., pieniądze z góry za wykonanie robót wykończeniowych mebli dla ukraińskiego kontrahenta, do tego gotówką to „jej sytuacja finansowa nie musiała być aż tak tragiczna, że niemożliwym czyniłaby zapłatę kwoty za transport”. Nie zwrócił jednak uwagi, iż świadek M. K. słysząc, iż w branży mówi się o złej kondycji firmy (...) Sp. z o.o. postawił warunek, by zapłata za usługę została uiszczona przed jej wykonaniem w formie gotówkowej, co nastąpiło na początku kwietnia 2013 roku, przed złożeniem wniosku o upadłość. Świadek M. K. jako współwłaściciel firmy PPHU (...) s.c. zeznał, iż zdawał sobie sprawę z okoliczności, iż w przypadku wyrażenia zgody na przelew, może nigdy nie otrzymać pieniędzy za wykonaną usługę od oskarżonego. Doświadczenie życiowe jak i względy logiki pozwalając przyjąć, że oskarżony wolał zapłacić za wykończenie mebli M. K. kwotę 47.970,00 złotych, niż stracić kontrakt z ukraińskim klientem na znacznie większą kwotę, co było po prostu ekonomicznie bardziej opłacalne.

Wskazać przy tym należy, iż kwestia ustalenia zamiaru, z jakim działał oskarżony jest elementem strony podmiotowej przestępstwa, który łącznie ze stroną przedmiotową stanowi o bycie przestępstwa. Faktem jest iż Sąd meriti dość lakonicznie odniósł się do przesłanek zarzucanych oskarżonemu przestępstw. Przede wszystkim Sąd Rejonowy w pisemnych motywach wyroku nie zawarł argumentacji dotyczącej ustaleń co do zamiaru. Kwestią sporną w przedmiotowej sprawie jest ocena czy zachowanie oskarżonego wyczerpało znamiona określone w art. 286 § 1 kk, a więc czy przestępstwo oszustwa jako przestępstwo kierunkowe popełnione zostało z zamiarem bezpośrednim. Jak wynika bowiem z uzasadnienia apelacji zamiarem oskarżonego nie było oszukanie pokrzywdzonego P. O. właściciela firmy PPHU (...) z/s w Z.. Zamówienie bowiem transportu kilka dni po złożeniu wniosku o ogłoszenie upadłości, nie świadczy zdaniem skarżącego o działaniu nakierowanym na oszukanie P. O..

Określone w art 286 § 1 k.k. przestępstwo oszustwa jest przestępstwem umyślnym, zaliczonym do tzw. celowościowej odmiany przestępstw kierunkowych. Ustawa wymaga, aby zachowanie sprawcy było ukierunkowane na określony cel, którym w przypadku oszustwa jest osiągnięcie korzyści majątkowej. Sprawca podejmując działanie musi mieć wyobrażenie pożądaną dla niego sytuacji, która stanowić ma rezultat jego zachowania. Powyższe ujęcie znamion strony podmiotowej wyklucza możliwość popełnienia oszustwa z zamiarem ewentualnym, zamiar bezpośredni winien obejmować zarówno cel, jak i sam sposób działania zmierzający do zrealizowania tego celu. Sprawca musi chcieć takiego właśnie sposobu działania w celu osiągnięcia korzyści majątkowej i cel ten musi stanowić punkt odniesienia każdego ze znamion przedmiotowych przestępstwa (por wyrok SN z 3 lipca 2007 r II KK 327/06) Zdaniem Sądu Okręgowego nie nasuwa zastrzeżeń przypisanie oskarżonemu zamiaru kierunkowego wprowadzenia P. O. w błąd co do zamiaru jak i możliwości firmy w zakresie zapłaty za wykonanie usługi transportowej, w celu doprowadzenia go do niekorzystnego rozporządzenia mieniem. Sad meriti mając na uwadze cały materiał dowodowy jak zeznania w/w świadków a także dokumentację związane z zadłużeniami firmy, wykazał, iż M. W. wypełnił znamiona czynu z art. 286 § 1 kk. Oskarżony działał z zamiarem osiągnięcia korzyści majątkowej, bowiem składając wniosek o upadłość, a więc mając świadomość fatalnej kondycji finansowej firmy (wniosek o ogłoszenie upadłości, zadłużenia wobec innych kontrahentów i instytucji państwowych, odmowa udzielenia kredytów przez Banki), mimo to zlecił firmie (...) przewóz mebli. Świadek P. O. nie dość że nie otrzymał spodziewanego zysku, to poniósł koszty związane z transportem. Korzyść majątkowa to pojęcie szerokie i wiąże się z jakąkolwiek poprawą sytuacji majątkowej sprawcy. Oskarżony działał więc w celu polepszenia własnej sytuacji kosztem pokrzywdzonego. Świadek P. O. chcąc odzyskać pieniądze za usługę przy każdej próbie kontaktu z oskarżonym słyszał, iż ten nie zapłaci bo nie ma pieniędzy. Brak płynności finansowej nie nastąpił jednak u niego z dnia na dzień a był wynikiem dłuższego procesu, szczegółowo opisanego w przytoczonych wyżej rozważaniach.

Natomiast w kwestii zarzutu z art. 284 § 2 kk obrońca oskarżonego wskazał, iż krzesła dla E. M. (1) zostały dostarczone pod koniec grudnia 2012 roku, co dowodzi, że spółka wywiązywała się ze swoich zobowiązań. Jednakże analiza materiału dowodowego wskazuje, że spółka oskarżonego nie wywiązywała się w całości ze swoich zobowiązań, dostarczając po pierwsze wadliwie wykonane krzesła w ilości sześciu sztuk. Następnie w związku ze złożoną reklamacją, świadek E. K., zatrudniona na stanowisku handlowca w firmie oskarżonego, poinformowała M. W. o reklamacji E. M. (1) oraz o fakcie, że przedmiotowe krzesła zostały przewiezione na teren zakładu i wymagają one naprawy. Również E. M. (1) zeznała, iż sam prezes firmy (...) kontaktował się z nią telefonicznie w kwestii transportu krzesel, jeszcze przed ich reklamacją, co świadczy o tym, iż rzeczywiście był on zaangażowany –zgodnie z depozycjami swoich pracowników- we wszystkie sprawy dotyczące spółki. Nadmienić należy, iż pokrzywdzona chcąc zamówić meble szukała konkretnie firmy (...), gdyż знаła jej dobrą renomę i wyroby sprzed lat. Nie sposób zgodzić się więc z argumentacją skarżącego, iż najmniej wiarygodnym wariantem jest ten, że to oskarżony przywłaszczył przedmiotowe krzesła, w sytuacji, gdy tylko i wyłącznie on podejmował wszystkie decyzje finansowe w spółce. Fakt ten znalazł potwierdzenie w zeznaniach jedynej księgowej spółki (...) jak i pracownika E. K., która przyjmowała przedmiotowa reklamację.

Tym bardziej, że przestępstwo określone w art. 284 § 2 kk stanowi kwalifikowany typ przywłaszczenia, którego dopuszcza się ten, kto przywłaszcza sobie powierzoną mu rzecz ruchomą. Artykuł ten chroni własność, posiadanie oraz inne prawa rzeczowe i obligacyjne przysługujące danemu podmiotowi do rzeczy ruchomej, ponadto przepis chroni

szczególony stosunek zaufania, którym został obdarzony sprawca przez właściciela rzeczy. Przepięstwo określone w art. 284 § 2 kk jest przestępiem indywidualnym, które może popełnić jedynie sprawca mający określone kwalifikacje, a mianowicie osoba, której powierzono cudzą rzecz ruchomą. Oskarżony M. W. był osobą decydującą o wszystkich kwestiach w firmie i miał świadomość, iż w ramach reklamacji zostały przywiezione na teren firmy krzesła w ilości 6 sztuk, co potwierdziła w swoich zeznaniach świadek E. K.. Przywłaszczenie rozumieć należy jako rozporządzenie jak swoją własnością cudzą rzeczą ruchomą z wykluczeniem osoby uprawnionej. Przywłaszczenie polega więc na rozporządzaniu rzeczą, która już uprzednio znajdowała się w posiadaniu przywłaszczającego. Istotnym elementem strony podmiotowej sprzeniewierzenia, nie jest sam fakt odmowy wydania rzeczy powierzonej, lecz powody niezwrócenia, a więc wola włączenia rzeczy do swojego majątku lub wola postępowania z nią jak z własną (por. wyrok SN z 14 stycznia 2003 r., II KKN 273/01, Prok. i Pr. 2003, nr 7-8, poz. 9).

Przenosząc powyższe rozważania na grunt niniejszej sprawy nie mogło budzić wątpliwości, iż oskarżony, swym zachowaniem wyczerpał znamiona czynu zabronionego z art. 284 § 2 kk. Zachowanie oskarżonego godziło w dobra prawne będące przedmiotem ochrony przepisu art. 284 § 2 kk., a to po pierwsze: prawo własności przysługujące pokrzywdzonej do własnego mienia, po drugie zaś w szczególony stosunek zaufania, którym został obdarzony oskarżony przez świadka E. M. (2). Mając powyższe na uwadze jeszcze raz podkreślenia wymaga okoliczność, iż to oskarżony podejmował decydujące i ostateczne decyzje w firmie we wszystkich kwestiach i to on był odpowiedzialny za powierzone mu mienie przez E. M. (2).

Reasumując wątpliwości nie budzi ocena materiału dowodowego zebranego w sprawie. Sąd Okręgowy podzielił ocenę Sądu Rejonowego i uznał, że zeznania świadków R. W., E. K., P. O. czy M. K. są spójne, logiczne i konsekwentne. Nadto znalazły one potwierdzenie w pozostałym materiale dowodowym m.in. dokumentach świadczących o zadłużeniach spółki oraz w aktach sprawy VI K 744/13. Sąd I instancji kierując się prawem swobodnej oceny dowodów poczynił ustalenia takie, które nie mogą być uważane za błędne czy sprzeczne z zasadami prawidłowego rozumowania i doświadczenia życiowego. Motywy zaskarżonego wyroku jako wywiedzione logicznie, przekonująco i w sposób zgodny z wymaganiami art. 4 kpk, art. 5 kpk, art. 6 kpk, art. 7 kpk, podlegają akceptacji i uznaniu za trafne.

Apelacja nie przedstawia argumentów o takiej randze i znaczeniu, które podważałyby prawidłowość ustaleń faktycznych, a zaprezentowana w niej ocena dowodów jest jednostronna i całkowicie dowolna.

Mając na uwadze powyższe rozważania uznać nalazło, że Sad Rejonowy prawidłowo uznał, że zachowanie oskarżonego wyczerpało wszystkie znamiona określone w art. 286 § 1 kk. Wątpliwości nie budzi również uznanie przypisanego oskarżonemu czynu określonego w art. 284 § 2 kk.

Jako prawidłowe ocenić należy też rozstrzygnięcia w zakresie kary wymierzonej oskarżonemu za przypisane czyny. Orzeczona kara łączna 7 miesięcy pozbawienia wolości z warunkowym zawieszeniem oraz grzywna 60 stawek dziennych grzywny, przy ustaleniu wysokości jednej stawki na kwotę 10 złotych jest współmierna do stopnia winy i stopnia społecznej szkodliwości popełnionych przez oskarżonego czynów, spełni również cele zapobiegawcze i wychowawcze wobec sprawcy oraz cele w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa. Prawidłowo też sąd dokonał na podstawie art. 46 § 1 kk rozstrzygnięcia o obowiązku naprawienia szkody.

Z powyższych względów orzeczono jak w części dyspozytywnej wyroku.

Podstawę prawną rozstrzygnięcia w zakresie kosztów postępowania odwoławczego stanowiły przepisy wskazane w części dyspozytywnej wyroku.